

§ 32.

Personer, som have gjort sig skyldige i Løsgængerier eller Betleri, blive for Fremtiden i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 at dømmes til Hensættelse i en Tvangsarbeidsanstalt, saaledes at Fængsel paa Vand og Brød efter det lovbestemte Forhold kun kommer til Anvendelse som subsidier Straf, naar der i det enkelte Tilfælde ikke findes Plads i vedkommende Tvangsarbeidsanstalt. Fremdeles anbringes i Tvangsarbeidsanstalt saadanne Trængende, som efter Bestemmelserne i § 40 itjendes Straf af Hensættelse til Tvangsarbejde, samt endelig de Personer, som i Følge § 9 paa denne Maade skulle affone Underholdningsbidrag.

§ 33.

Senest inden 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden skal der for hver Amtsradskreds findes mindst een bekvemt beliggende Tvangsarbeidsanstalt af passende Størrelse, i hvilken de Personer kunne hensesættes, der i Kredsen eller i de i Forbindelse med samme staaende Kjøbstæder dømmes i Overensstemmelse med Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerier eller Betleri, Lov af 10de April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse, Lov af 15de Mai 1875 om Tilsyn med Fremmede og Rejsende eller efter § 40 straffes med Tvangsarbejde eller efter § 9 paa denne Maade skulle affone Underholdningsbidrag. Foraaavdt der i en Amtsradskreds eller i de i Forbindelse med samme staaende Kjøbstæder ikke forefindes en saadan Anstalt, der kan benyttes i det angivne Omfang, afholdes Omkostningerne ved dens Tilvejebringelse og Drift af Amtrepartitionsfonden, saaledes at Anstalten efter Justitsministerens nærmere Bestemmelse og mod et af ham fastsat Bederlag ogsaa kan benyttes af de i Forbindelse med Kredsen staaende Kjøbstæder, der ikke selv have eller ere lodtagne i en saadan Anstalt.

Om en Anstalt kan benyttes som Tvangsarbeidsanstalt, afgjøres af Justitsministeren, under hvem ligeledes Godkjendelse af Planer og Reglementer for en saadan Anstalt henhører.

Udgifterne ved Tvangsarbejdsstraffens Fuldbgyrdelse udredes som Delinkventomkostninger, undtagen naar Straffen er paalagt i Henhold til § 40, i hvilket Tilfælde Udgifterne bæres af vedkommende Kommune.

Kapitel IV.

Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Trængendes retlige Stilling m. m.

§ 34.

Den Understøttelse, som en Person efter sit fyldte 18de Aar har oppebaaret af Fattigvæsenet, kan dette fordre erstattet saavel af ham selv i hans levende Live som i hans Dødsbo. Dog skal den Fattigvæsenet her tillagte Erstatningsfordring ikkun kunne gjøres gjældende i Paagjældendes levende Live, saafremt det af Fattigbestyrelsen paa hans Opholdssted skjønnes, at han har Evne til at udrede Erstatningen uden selv at komme til at mangle det Fornødne til eget Underhold eller Opfyldelse af den ham paahvilende Forsørgelsespligt. Fattigvæsenets Skjøn i saa Henseende kan indankes til Overøvrighedens Afgjørelse.